

[Socialministeren.]

nationale arbejdskonference i Genève i 1936 vedtaget udkast til konvention angående lavalder for børns arbejde til søs (revideret 1936).

Som det vil fremgå af bemærkningerne til forslaget, fastsætter den pågældende konvention den almindelige lavalder for børns arbejde til søs til 15 år, medens lavalderen i en ældre konvention fra 1920, som Danmark har ratificeret, var fastsat til 14 år. Ved sømandsloven af 7. juni 1952, der trådte i kraft den 1. januar 1953, blev lavalderen for unge mænds arbejde til søs fastsat til 15 år, medens aldersgrænsen for unge kvinders arbejde ombord blev fastsat til 18 år. Under hensyn til at 15 års lavalderen således er lovfæstet og nu har været gældende gennem nogen tid, uden at dette har givet anledning til vanskeligheder, må det anses for ønskeligt, at den pågældende internationale konvention, der er tiltrådt af en række lande, deriblandt også Norge og Sverige, nu ratificeres. Da de gældende færøske lovbestemmelser fastsætter lavalderen for arbejde til søs til 14 år, vil det ved ratifikationen være nødvendigt at tage forbehold, forsåvidt angår Færøerne.

Jeg tillader mig at anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Skriftlig fremsættelse af forslag.

Finansministeren (Kampmann): Hermed har jeg den ære på økonomi- og arbejdsministerens vegne for det høje folketing at forelægge forslag til beslutninger om Danmarks ratifikation af 2 konventioner vedtaget på internationale arbejdskonferencer.

Det drejer sig dels om *forslag til folketingsbeslutning vedrørende en af den internationale arbejdskonference i Genève i året 1926 vedtagen konvention om indførelse af forenklinger i tilsynet med udvandrere om bord i skibe* og *forslag til folketingsbeslutning vedrørende en af den internationale arbejdskonference i Genève i året 1949 vedtagen konvention om retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger.*

Idet jeg iøvrigt med hensyn til konventionen om tilsyn med udvandrere henviser til forslaget med bemærkninger, skal jeg anføre, at det måske kan synes mindre betydningsfuldt, om Danmark tiltræder

denne konvention, da der ikke for tiden befordres udvandrere i større antal ombord på danske skibe.

Når regeringen alligevel har fundet det rigtigt at søge Danmarks ratifikation af denne konvention gennemført, skyldes dette ønsket om at understrege, at man fra dansk side tillægger det betydning, at så mange lande som muligt giver udtryk for det princip, at der bør sikres emigranter, der udvandrer til oversøiske lande, en forsvarlig og human behandling under sørejsen.

Hertil kommer, at der i de andre nordiske lande har været interesse for at ratificere denne konvention. Jeg kan således nævne, at Sverige ratificerede den i 1929, men således at ratifikationen blev gjort betinget af, at også Danmark, Finland og Norge ratificerede. Medens Finland ratificerede ubetinget i 1929, har Norge endnu ikke ratificeret, men fra norsk side blev der for nogen tid siden rettet en henvendelse hertil om Danmarks stilling. Hensynet til, at de nordiske lande om muligt bør indtage en ensartet holdning overfor de internationale konventioner, taler således også for, at Danmark ratificerer konventionen.

Jeg skal herefter gå over til konventionen om retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger.

Denne konvention giver regler, som skal sikre arbejdernes ret til at danne fagforeninger, idet den foreskriver, at der på fyldestgørende måde skal træffes foranstaltninger til at forhindre, at arbejdere udelukkes fra beskæftigelse som følge af medlemsskab i fagforeninger eller deltagelse i fagforeningsvirksomhed. Desuden bestemmer konventionen, at både fagforeninger og arbejdsgiverforeninger på fyldestgørende måde skal beskyttes imod gensidig indblanding; f. eks. skal der skrives ind overfor oprettelse af fagforeninger, der økonomisk eller på anden måde beherskes af arbejdsgivere.

Disse principper følges allerede her i landet, og en dansk ratifikation af konventionen vil ikke gøre indførelse af ny lovgivning nødvendig. Konventionen må ses i sammenhæng med den konvention om foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig, som blev vedtaget på den internationale arbejdskonference i 1948, og som Danmark ratificerede i 1951, efter at rigs-

[Finansministeren.]

dagen ved beslutning af 15. marts 1951. havde givet sin tilslutning til ratifikationen.

Med disse bemærkninger, og idet jeg iøvrigt henviser til de foreliggende forslag, skal jeg anbefale forslagene til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Finansministeren (Kampmann): Jeg skal herved tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om omsætningsafgift af chokolade- og sukkervarer m. m.*

Som det vil være det høje ting bekendt, har man i finansministeriet i det forløbne år arbejdet med en teknisk revision af den ældre del af lovgivningen vedrørende omsætningskatterne. Der er her tale om områder, hvor beskatningen, navnlig under og efter krigen, gentagne gange er forhøjet, således at skattesatserne nu ligger på et helt andet niveau end på det tidspunkt, da disse love blev udarbejdet. Som følge heraf har det vist sig ønskeligt, at de tekniske bestemmelser i denne lovgivning, der i det store og hele hidrører fra 1920'erne, tages op til revision.

I overensstemmelse hermed må det foreliggende lovforslag om omsætningsafgift af chokolade- og sukkervarer betragtes som et teknisk forslag, der tilsigter at erstatte den gældende lovs bestemmelser, ganske overvejende hidrørende fra 1922, med en lov, hvorved bestemmelserne om selve beskatningsordningen tilpasses efter det nuværende højere beskatningsniveau og de i praksis indhøstede erfaringer.

Lovforslaget er blevet til i samarbejde med ordførerne på de pågældende sagområder for socialdemokratiet, venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre, og jeg vil på finansministeriets vegne takke de ærede medlemmer for den interesse, hvormed de har deltaget i dette arbejde. Jeg vil ligeledes rette en tak til de brancheorganisationer, der har ydet administrationen saglig bistand ved kritisk gennemsyn af væsentlige dele af lovforslaget.

Af de ændringer, lovforslaget tilsigter, skal jeg navnlig fremhæve overgangen fra en ren værdiafgift til en kombineret vægt- og værdiafgift. Herved søger man at formindske de ulemper, som en meget høj værdiafgift kan medføre i en branche af struktur som chokolade- og sukkervarebranchen. Endvidere har man også herved

ønsket at tage et vist hensyn til den meget betydelige forskydning, der er sket i produktionsvilkårene for chokolade i forhold til sukkervarer som følge af den voldsomme stigning i prisen på kakaobønner — en forskydning, der utvivlsomt er blevet forstærket ved, at den høje afgift har form af en ren værdiafgift.

Den gældende omsætningsafgift udgør 55 pct. af engrosprisen indbefattet afgiften, hvilket svarer til ca. 122 pct. af den ubeskattede engrospris. I lovforslaget er foreslået en vægtafgift på 2 kr. pr. kg og en værdiafgift på 40 pct. af engrosprisen indbefattet værdiafgiften, men med fradrag af vægtafgiften. Den foreslåede værdiafgift svarer til $66\frac{2}{3}$ pct. af den ubeskattede engrospris. Omsætningsafgiften har i hvert af årene 1953 og 1954 indbragt 150 mill. kr. I de sidste måneder har afgiften vist nedadgående tendens.

Som nævnt må forslaget betragtes som en teknisk revision af loven om omsætningsafgiften af chokolade- og sukkervarer. Når der ved dette forslag for branchen som helhed antages at ville fremkomme en mindre nedsættelse af afgiften — jeg henviser herom til de i bemærkningerne til lovforslaget givne oplysninger — hænger dette alene sammen med de ganske specielle forhold, jeg har omtalt, og som har bevirket, at man anser det for rettest at foreslå beskatningsformen ændret til en kombineret vægt- og værdiafgift.

Også for råstofafgiftens vedkommende er der foreslået en ændring i beskatningsformen, dels som konsekvens af den omtalte ændring for omsætningsafgiften, dels også med henblik på i højere grad end nu at tilpasse råstofafgiften til den funktion, som denne afgift er bestemt for.

Den gældende råstofafgift omfatter navnlig sådanne varer som mandler, abrikos- og ferskenkerner og nødder. Afgiften svares ikke, når disse varer tilføres virksomheder, der heraf fremstiller varer, hvoraf der svares omsætningsafgift. Afgiften udgør 200 pct. af indførselsværdien ekskl. afgiften og er ved lovforslaget foreslået ændret til 6 kr. pr. kg + 75 pct. af værdien ekskl. afgiften. Dette vil betyde, at råstofafgiften bringes i et passende forhold til den omsætningsafgift, der ifølge forslaget skal svares af de varer, der fremstilles af dette råmateriale.